

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **I. A.**, zast. JUDr. Tomášem Plíhalem, advokátem, se sídlem Sedláčkova 212/11, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-155238-4/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 8. 2025, č. j. 33 A 47/2024-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 8. 2024, č. j. OAM-12150-29/Dp-2023, bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť ji dne 4. 5. 2023 podal na území, ač k tomu nebyl oprávněn.

[2]Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-155238-4/SO-2024, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3]Proti uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 19. 8. 2025, č. j. 33 A 47/2024-62, zamítl jako nedůvodnou.

[4]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném k výzvě soudu vznesl námitky, které svým obsahem zpochybňují zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatel připomněl, že v den podání žádosti mu byl do cestovního dokladu vylepen tzv. překlenovací vízový štítek. K tomu následně došlo ještě třikrát. Byl proto v dobré víře, že je oprávněn k podání předmětné žádosti na území České republiky, kdy navíc příslušná právní úprava je složitá i o pro tuzemského občana. Napadený rozsudek také označil za nepřiměřený, neboť mu kvůli jeho původu znemožňuje budoucí návrat do České republiky. Má rovněž obavy, že v případě

vycestování do Ruské federace mu hrozí represe kvůli pobývání na území Evropské unie či nucené zapojení do válečného konfliktu, což může ohrozit jeho základní lidská práva. Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti s ohledem na obdobnost uplatněných námitek pouze odkázala na napadený rozsudek a správní rozhodnutí.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[6] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[7] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku ve shodě s žalovanou shledal, že ke dni 29. 4. 2023 došlo k zániku zaměstnanecké karty stěžovatele. Ten pak na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu, a to i ke dni podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tj. ke dni 4. 5. 2023. Byly proto splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o žádosti, neboť stěžovatel k jejímu podání podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn nebyl. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že stěžovateli byl do cestovního dokladu opakovaně nesprávně vylepen překlenovací štítek jakožto osvědčení k oprávněnosti pobytu. Krajský soud dále neshledal důvodnou ani argumentaci ohledně nemožnosti se bránit správnímu rozhodnutí z důvodu neovládání českého jazyka ani ohledně přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[9] Stěžovatel konkrétně neuvedl, proč považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. Jak vyplývá z výše zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39, je v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, nicméně pokud tak neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro

pokračování

nepříjatelnost. I zde však platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Afs 86/2020-34).

[10] K námitce týkající se opakovaného nesprávného vylepování překlenovacího štítku a související dobré víry stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že již ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, shledal, že ani: „[p]řípadné nesprávné vydání tohoto pobytového (překlenovacího) štítku stěžovateli, jakkoli by se mohlo jednat o případné pochybení Ministerstva, ovšem nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné právní úpravy nepřísluší.“ Nejvyšší správní soud i následně ve své rozhodovací činnosti zastával právní názor, že ani osvědčení v podobě překlenovacího štítku nemůže zhojit nedostatek spočívající na straně stěžovatele v tom, že podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 248/2016-32, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 8 Azs 60/2018-46), přičemž ani nyní neshledává důvod se od tohoto právního názoru odchýlit. Fakt, že stěžovateli byl vylepen překlenovací štítek, tudíž nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku ani správních rozhodnutí. S ohledem na uplatněnou argumentaci k tomuto ještě Nejvyšší správní soud dodává, že neznalost práva neomlouvá ani cizince, jakkoli na něj příslušná právní úprava může působit složitě.

[11] Ohledně námítky, podle které je rozhodnutí žalované nepřiměřené, neboť stěžovatel nemůže s ohledem na svůj původ získat oprávnění k pobytu prostřednictvím žádosti podané na zastupitelském úřadě a vrátit se tak v budoucnu na území České republiky, jelikož to zakazuje nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Uvedené nařízení vstoupilo v účinnost dne 1. 4. 2024, přičemž stěžovatel příslušnou argumentaci nevznesl v žalobě (20. 12. 2024) ani v replice (11. 2. 2025). Poprvé ji tedy uplatnil až v kasační stížnosti, ač tak bezesporu mohl učinit již v řízení u krajského soudu. Předmětná kasační argumentace z tohoto důvodu představuje právní novum, a je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[12] Konečně co se týká tvrzených důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tak tyto nejsou pro zákonnost napadeného rozsudku, resp. rozhodnutí správních orgánů vůbec relevantní, neboť se v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nezkoumají. Stěžovateli nebyla uložena povinnost nuceně vycestovat z území, čemuž má zmíněné ustanovení v odůvodněných případech zabránit, a proto zmíněné důvody nemusely rozhodující orgány vůbec posuzovat (což také učinily), neboť nemohly mít žádný vliv na podobu jejich rozhodnutí.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy, s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu